

"SANNHETEN TRO I KJÆRLIGHET"

Den såkalte "Siri Sunde saken" har vært en svært vanskelig sak som berører en rekke hensyn, og mennesker i Den norske kirke og i samfunnet forøvrig. Det er derfor nødvendig å gjøre forholdsvis utførlig rede for innholdet i og bakgrunnen for den avgjørelse som er fattet.

HVA SAKEN HANDLER OM - OG HVA DEN IKKE HANDLER OM.

- Siri Sunde ble innsatt som kapellan i Nordre Land 3.november 1996. 26.juni 1997 inngikk hun partnerskap. Siden det var og er omstridt i Den norske kirke om prester kan inngå partnerskap, søkte hun etter råd fra meg umiddelbart permisjon for å avvente Kirkemøtets behandling, og senere sakens behandling i Kirkens lærenemnd.

- Saken er i utgangspunktet ikke en prinsippdiskusjon om homofili. Denne prinsippdiskusjonen har vært ført i Bispemøtet og i Kirkemøtet, og den har vist at det er stor uenighet i kirken om synet på homofili. Men diskusjonen har også vist at denne uenighet ikke har splittet Den norske kirke i synet på kirkens grunn, som er evangeliet (sml. uttalelsen fra Bispemøtet høsten 1995).

- Saken dreier seg heller ikke om hvorvidt homofile kan være prester i Den norske kirke. Det er ingen uenighet i kirken om at homofile selvsagt kan være prester og arbeide på alle plan i kirken som vigslede, ikke-vigslede og frivillige medarbeidere. Det er i dag en rekke homofile i arbeid i kirken, også i vigslede stillinger, og den diskusjon som har vært ført om homofili har ikke anfektet dette. Det er heller ingen som på teologisk grunnlag har hevdet at Siri Sunde ikke kan være prest, ganske enkelt fordi hun er lesbisk.

- Det Siri Sunde saken derimot dreier seg om, er hvorvidt en homofil som har inngått partnerskap kan være prest i den norske kirke. Svarer man nei på det spørsmålet, blir det også et spørsmål hvorvidt en homofil som har inngått partnerskap i stillingen som prest kan sies opp på dette grunnlag.

- Presters rett til å inngå partnerskap er altså det sentralt punkt i denne saken. Siri Sunde har gått permittert i mer enn ett og et halvt år, og jeg finner det av hensyn til Sunde selv og av hensyn til de menighetene som er berørt av saken ikke forsvarlig å forlenge permisjonen ytterligere. Jeg kan derfor enten gjeninnsette Sunde i stillingen i Nordre Land, finne en annen prestestilling til henne i Hamar bispedømme eller anmode departementet om å si henne opp.

PROSEDYREN FRAM MOT EN AVGJØRELSE

Siri Sunde søkte altså permisjon etter råd fra meg i påvente av Kirkemøtets behandling høsten 1997. Kirkemøtet vedtok at homofile i partnerskap ikke kan inneha vigslede stillinger i kirken. Det var et betydelig mindretall på Kirkemøtet som ikke delte denne oppfatningen, men som inntil videre gikk med på å følge den praksis flertallet la opp til. Imidlertid er Kirkemøtet i spørsmål som dette hverken lovgivende eller tilsettende organ i kirken. Vedtakets rettslige status var derfor uavklart, og det er det fortsatt.

Den videre vei fram mot en avklaring av saken har vært:

- Sundes permisjonen ble forlenget i det jeg etter Kirkemøtet meldte saken opp for Den norske kirkes Lærenemnd. Begrunnelsen for å trekke inn Lærenemnda var at jeg mente Kirkemøtet hadde tiltatt seg myndighet i en læresak, noe bare Lærenemnda (og biskopene) har. Jeg anmodet Lærenemnda om at den måtte "foreta en lærebedømmelse i den såkalte Siri Sunde-saken i Hamar bispedømme" og "drøfte Kirkemøtets skille mellom vigslet og lek i denne sak". Hovedsaken for meg var om Kirkemøtets vedtak var i overensstemmelse med sentrale punkter i luthersk teologi om det felles likeverd både vigslede og leke har i den fellesbasis, dåpen.

Som en vet valgte Lærenemnda å avvise saken 4.oktober 1998. Ved å stemple dette som en forvaltningssak uten tilstrekkelig læremessig tyngde, ble saken sendt tilbake til meg uten noen avklaring.

- Etter Lærenemndas avvisning innkalte jeg lederne for menighetsrådene i Nordre Land for å informere om situasjonen, og sammen tenke framover. Vi var enige om at menighetenes holdninger var vesentlige, og at ingen har rett til å være prest et sted hvis det fører til at menigheten går i stykker. Menighetsrådslederne ble bedt om å undersøke hvordan rådene stilte seg til Sundes eventuelt fortsatte prestedtjeneste. Det viste seg at ett menighetsråd var negativt, to var positive og ett gav uttrykk for at de skulle takle den avgjørelse som kom. Når en husker på at det er to prester i prestegjeldet, må en kunne si at det er tilstrekkelig støtte til at kapellanen kan vende tilbake til sin tjeneste.

- Jeg har konsultert Kirkeavdelingen i Kirke-, Utdannings- og Forskningsdepartementet, (KUF), Kirkens Arbeidsgiverorganisasjon (KA), samt andre jurister. Mitt ønske var å få avklart de kirkerettslige og arbeidsrettslige konsekvenser av Kirkemøtevedtaket, samt de juridiske sider ved en eventuell oppsigelse/avskjedssak. Jeg ønsket også å undersøke om det var økonomiske muligheter til å gå videre med en såkalt "mellomløsning", det vil si former for prosjekt, spesialstilling, omorganisering av prestedtjenesten o.a.

Resultatet av konsultasjonene var ikke entydig, men det må være riktig å si at det var en utbredt usikkerhet om og til dels skepsis til hvor sterkt Departementet ville stå i en eventuell oppsigelsessak. Det er et poeng at det i den angjeldende sak ikke dreier seg om å vurdere ansettelse av en prest, men om en eventuell oppsigelse/avskjedigelse. Rettsvernet ved en oppsigelse eller avskjed er langt sterkere enn ved ansettelse. Jeg kan ikke se at Kirkemøtet gjorde tilstrekkelig grundige undersøkelser da det valgte å se bort fra KA's utredning.

Hvis saken hadde berørt sentrale kristne trossannheter, ville det vært mulig å definere den som en del av kirkens nødvendige annerledeshet. Da hadde den også naturlig kommet inn under den mulighet Norges lover gir for særbehandling av trossamfunn.

Men når biskopene er uenige, Kirkemøtet er delt i flertall og mindretall og Lærenemnda i tillegg avviser å ta saken, er det vanskelig å hevde at dette er en så viktig sak for kirken at den fortjener særbehandling i forhold til norsk lov, for eksempel Tjenestemannsloven..

For nærmere juridisk vurdering henvises til KA's "Arbeidsrettslige konsekvenser av Kirkemøtets vedtak om homofilt samliv og kirkelig tjeneste," samt til Kirkeavdelingen i Kirke- Utdannings – og Forskningsdepartementet.

Noen økonomiske ekstraytelser var det ikke åpning for, det som kunne vurderes var en omflytting av eksisterende prestedstillinger.

- I et møte med "Landsforeningen for Lesbisk og Homofil frigjøring" samt Åpen Kirkegruppe", var jeg særlig interessert i å høre deres vurdering av ulike løsninger.

Jeg uttrykte min bekymring over at en eventuell gjeninnsettelse av Siri Sunde ville bety en innstramming for homofile i mange bispedømmer når det gjaldt ansettelse, og at det en hadde oppnådd gjennom Kirkemøtets kompromissvedtak ville gå tapt.

Deres vurdering var klar. De opplevde at den lovede samtalen om homofili og kirke var forstummet, og de så lite til den ønskede integreringen og likebehandlingen. Vurderingen av Siri Sundes ansettelse så de som en sak med svært stor symbolsk rekkevidde som gjelder alle homofile kristne. Fremfor alt gjelder det muligheten til å leve åpent i kirken som hele mennesker .

Åpen Kirkegruppe understreker at den kristne frihet ikke er ren frihet til å gjøre hva en vil , men en frihet til å gjøre det en er skapt til: elske Gud og medmennesket. Når det derfor står: "Til frihet har Kristus frigjort oss", betyr det at vi har ansvar for hverandre. Da blir det ekstra

uforståelig at nettopp kirken vil nekte homofile og lesbiske å ta ansvar og forplikte seg for hverandre i gjensidighet.

- For å få avklart arbeidsforhold og kollegafellesskap, har jeg møtt prestene i Hadeland og Land prosti. Over tid har jeg også lagt mitt dilemma i denne saken fram for bispedømmets øvrige sokneprester.

Når det gjaldt prostiet, var prestene her nesten samstemmig i sin skepsis mot at Sunde skulle vende tilbake til jobben. I bispedømmet som helhet er situasjonen langt mer nyansert.

- Etter tidligere å ha samtalt med departementet ønsket jeg og å treffe den politiske ledelsen. Jeg ba derfor om en samtale med kirkestatsråd Lilletun, og informerte han om utviklingen i saken så langt. Vi utvekslet vurderinger av situasjonen og drøftet ulike løsninger. For første gang ble det gitt en åpning for at det kunne være økonomi til alternative løsninger. Jeg satte pris på det jeg oppfattet som et konstruktivt tilbud, men av forskjellige grunner ble ikke en slik løsning valgt.

- Naturlig nok har det underveis vært kontakt og samtaler med Siri Sunde og Kommune- forbundet. Drøftingene har gått på mulige ulike løsninger, og ivaretagelse av rettigheter og plikter som henholdsvis arbeidsgiver og arbeidstaker.

TEOLOGISK VURDERING.

Siden den aktuelle saken ikke er et spørsmål om homofili eller homofiles adgang til preste- tjeneste, nøyer jeg meg i denne sammenheng med å henvise til Bispemøtets uttalelse "Homofile i kirken" fra 1995, og utredningen "Homofile i kirken", også fra 1995. Jeg vil videre vise til Svenska Kyrkans utredningar 1994:8: "Kyrkan och homosexualiteten", og Kjetil Hafstads kommende bok "Frihetens fengsel", særlig kap. III "Homoseksualitet i kristen etisk belysning .

Med samme rett som kirken har endret standpunkt i andre saker, bør kirken nå endre sitt syn på homofili. Det må ikke skje tilfeldig, men ut fra den bibelforståelse som Luther satte på formelen "det som driver til Kristus." Med den innsikt og kunnskap vi nå har, kan vi ikke i kjærlighetens navn sidestille dagens partnerskap med de utuktshandlinger Paulus tar avstand fra. Det er derfor ikke grunnlag for å utelukke personer som har inngått partnerskap fra tjeneste i Den norske kirke.

I tillegg til dette vil jeg understreke at vi ut fra nyere forskning vet stadig mer om seksualite- tens fundamentale betydning for den enkeltes individuelle utvikling og for det voksne men- neskets selvforståelse. Da biskopene i 1995 samlet tok avstand fra oppdelingen i "legning" og "praksis", erkjente vi nettopp at seksualiteten ikke kan begrenses til noe vi "praktiserer" som enkeltstående handlinger. Dette må få betydning for kirkens menneskesyn. Det er ikke lenger mulig å definere eller omtale mennesket uten at seksualiteten er medregnet. Troen kjenner ikke til mindreverdige mennesker, og det er dette inkluderende menneskesynet som kommer til uttrykk i Luthers tese om "Mennesket som rettferdiggjort av tro alene."

Evangeliets aksept av mennesket kullkaster ethvert forsøk såvel utenfor som i kirken på å de- finere bestemte grupper ut og forakt mennesker som av en eller annen grunn er annerledes enn andre. Det evangelium jeg tror på godtar ikke at noen mennesker er mindre verdt enn andre. Denne forankring av menneskesynet i det sentrale tros mysterium åpner for aksept av kvinne og mann, lesbisk og homoseksuell, slik som vedkommende er.

Aksepten gjelder mennesket som person, inklusive hans og hennes seksuelle identitet. Skal evangeliet være et gledesbud til virkelige mennesker, må det være sant og treffe hele mennesket slik det faktisk er: med kropp, sjel og legeme.

Dette betyr selvfølgelig ikke at det ikke kan stilles etiske og moralske krav til en prest i Den norske kirke. Det finnes uten tvil atferds- og livsformer som er diskvalifiserende for preste-tjeneste i kirken. Alvorlige lovbrudd, seksuelt misbruk av mindreårige og seksuell utpressing kan være noen aktuelle eksempler på det. Men det er overhodet ikke slike ting vi står overfor i denne saken. Det dreier seg tvert imot om en prest som har brukt en lovfestet rett i det norske samfunn til å inngå partnerskap med et menneske som det er glad i og vil knytte livet sitt til i troskap og kjærlighet.

Etter mitt syn er partnerskapsloven en moralsk sett forsvarlig og god ordning for homofile i det norske samfunn. Loven gir de homofile en sårt etterlengtet rettsbeskyttelse og anledning til å ordne sitt liv i henhold til sentrale grunnverdier i et kristent menneske- og samfunnssyn, så som fellesskap, solidaritet, troskap, nærhet og kjærlighet. Jeg kan ikke se at noe kirkelig organ noen gang har argumentert overbevisende for at dette skulle være umoralsk. I en kultur der seksualitet i mange sammenhenger er blitt nedskrevet ikke bare til uforpliktende lek, men også til handelsvare, burde det tvert imot være gledelig for kirken at homofile ønsker å ordne sitt liv innenfor partnerskapslovens rammer.

Selv opplever jeg at denne saken i siste instans handler om å "være tro mot sannheten i kjærlighet". Slik jeg leser og forstår Jesu Kristi evangelium er det et stadig håndslag til de utstøtte, de undertrykte og de som har tungt å bære. Grunntonen i Jesu ord og gjerning er den overraskende, positive måte han møter sin samtids mindreverdige på: kvinner, barn, tollere, hedninger, samaritanere. Denne strøm av kjærlighet og inkluderende respekt må være det bærende i en teologisk argumentasjon.

Ut fra mange års arbeid med Bibelen og nøye granskning av Jesu ord og handlinger, både som forsker, prest og prestelærer er det altså min overbevisning at det ikke er rett å holde homofile i partnerskap utenfor vigslende stillinger i Den norske kirke. Dette prinsipielle standpunkt deles av et ikke ubetydelig mindretall av prester, biskoper og Kirkemøtedelegater i kirken. Dette yn er dessuten på linje med den konklusjon flertallet i Bispemøtets utredningsgruppe kom fram til i 1995. Det skillet Kirkemøtet i 1997 stilte opp mellom vigslende og ikke-vigslende personer er forståelig som et kirkepolitisk kompromiss, men det er og blir problematisk i en luthersk kirke som bygger på det allmenne prestedømme med dåpen som eneste adgangstegn.

I de senere år har Kirkemøtet bedt forskjellige grupper om unnskyldning for den behandling de tidligere har fått av kirken. I lys av dette har flere spurt om ikke den praksis Kirkemøtets flertall har lagt opp til vil gjøre det nødvendig å be også de homofile om unnskyldning om ti eller femten år.

Etter mitt syn er det å snu saken på hodet. Kirken har forlenget mye å be de homofile om unnskyldning for. Homofile har langt inn i dette århundre vært en utstøtt og trakassert gruppe av mennesker som kirken ikke har forsvart og dratt omsorg for slik en ut fra evangeliet og kristen etikk skulle forventet. Kirkens representanter har målbåret de samme fordommer mot homofile som det fleste andre i det norske samfunn. De uttalelser og vedtak som i de senere år er gjort blant annet i Bispemøtet har ryddet opp i noe av dette, men mye gjenstår. Det står ikke å nekte at det ligger mange ødelagte liv igjen langs veien der kirken har gått frem med sitt syn på homofili. Det betyr ikke at jeg vil foreslå at dagens Kirkemøte ber også de homofile om unnskyldning. Men i lys av historien vil det være et viktig håndslag til de homofile og deres kamp for retten til en verdig livsform om kirkens offisielle organer sluttet opp om partnerskapsloven.

FORHOLDET TIL KIRKEMØTET

Ovenfor har jeg vist til det vedtak Kirkemøtet gjorde i 1997 om at homofile i partnerskap ikke kan inneha vigslede stillinger i Den norske kirke. Ved avstemningen stemte jeg først for mitt prinsipale standpunkt som var og er at homofile i partnerskap kan inneha vigslede stillinger i kirken. Da dette forslaget falt, stemte jeg sekundært for kompromissforslaget som skulle imøtekomme viktige hensyn på begge sider. Jeg var den gang i tvil om det var riktig sekundært å stemme for kompromissforslaget, men gjorde det til sist for så langt som mulig å bevare samhold og gjensidig respekt i kirken.

Det er mot denne bakgrunn viktig for meg å understreke at kirke og menighet i siste instans ikke bygger på enighet, men på det fellesskap av syndere som forkynnelsen av evangeliet om Jesus Kristus skaper. Enhet og enighet er i kirkelig sammenheng to helt forskjellige ting. Flertallsvedtak vil derfor ha begrenset betydning for kirkens enhet, selv om et kirkemøtevedtak alltid vil være tungtveiende som uttrykk for hva vår kirkes øverste valgte organ mener, og som et middel for samhold i kirken.

I den tiden som har gått etter Kirkemøtets vedtak har jeg imidlertid kommet sterkt i tvil om vedtaket virkelig var egnet til å skape samhold i kirken.

Den viktigste grunnen til det er at samholdet i praksis er blitt skapt ved at mindretallet er blitt fratatt enhver rett til å følge sin overbevisning.

Riktignok var Kirkemøtets vedtak ikke ment som en ferdigbehandling av saken. Intensjonen var tvert imot å la samtalen fortsette. Derfor slo man også fast retten til å arbeide videre for å endre den praksis som Kirkemøtet vedtok.

I tillegg kommer at det kompromiss man oppnådde, og som jeg til nå har forholdt meg lojalt til, på iøynefallende vis er blitt uthulet og undergravet fra den andre siden:

- Flere prester har fått aksept av sine biskoper for å reservere seg mot vedtaket, ved at de viser homofile samboere bort fra nattverdbordet.

- Den ønskede samtalen med og integreringen av homofile har helt stoppet opp.

- I 1998 gikk Kirkemøtet selv imot intensjonene fra -97 ved å vrake en (ikke vigslet) person i homofilt partnerskap fra et verv han var svært godt kvalifisert for.

- Det ser dessuten ut til at et positivt syn på homofilt partnerskap for tiden blir brukt diskvalifiserende ved nominasjoner og oppnevninger i kirken. I så fall betyr det at man i ly av Kirkemøtets vedtak om gjensidig respekt arbeider for å marginalisere mindretallet.

Samhold i kirken skapes ikke ved at et flertall på denne måten helt utraderer mindretallets mulighet for å følge sin samvittighet og gjøre sitt syn gjeldende i praksis. Det er i denne sammenheng nærliggende å vise til kirkens håndtering av spørsmålet om kvinnelige prester. Den norske kirke har forlenget gitt kvinner adgang til prestedtjenesten, og det store flertall i kirken har opplevd dette som en stor berikelse og vinning for evangeliets sak. Det er imidlertid et svært konservativt mindretall i kirken som ikke anerkjenner kvinnelige prester. Disse har imidlertid fått anledning til å leve med sitt syn i kirken, er blitt og blir fortsatt oppnevnt i sentrale organer og verv og kan til og med utnevnes til biskoper med tilsynsansvar for kvinnelige prester. Det er dessuten innført spesielle kjøreregler som et stykke på vei gjør det mulig for motstanderne av kvinnelige prester å følge sin samvittighet i praksis.

Etter mitt syn er den raushet og tålsomhet som et liberalt flertall her viser et konservativt mindretall et godt eksempel på hva som på konstruktivt vis kan bidra til samhold i kirken. For at samholdet i kirken ikke skal gå i stykker i synet på homofilt partnerskap er det nødvendig å få etablert en tilsvarende praksis og kjøreregler som gjør at begge parter kan leve i kirken. I forbindelse med kvinners prestedtjeneste nyter det konservative mindretall godt av flertallets raushet. En tilsvarende raushet må de konservative kunne vise når de nå er i flertall.

Hensynet til kirkelig samhold og enhet er altså viktig også for meg. Men det er vanskelig å forstå at kirkelig samhold er avhengig av en enhetlig praksis i en sak hvor det faktisk er uenighet fra bunn til topp i Den norske kirke. Det er igjen grunn til å minne om at det ikke er felles ordninger og ensrettet praksis som skaper og opprettholder kirkens enhet. Kirkens enhet avhenger på dens troskap mot evangeliet, som sier at overfor Gud er vi alle syndere og frelses bare av nåde. Det gjelder i like høy grad for heterofile som for homofile og lesbiske. Alle har det samme menneskeverd og det samme medlemskap i kirken gjennom dåpen. Dette evangelium er kirkens sanne enhet.

Det okumeniske aspekt

Den norske kirkes forhold til andre kirker har og vært trukket inn som et argument for at vi skal være tilbakeholdende med å endre praksis i synet på prester i homofilt partnerskap. I den sammenheng er det nærliggende å henvise til våre søsterkirker, den svenske og danske kirke, som har håndtert dette på en åpnere måte enn vi så langt har gjort. Både i Sverige og Danmark er det prester som lever i homofilt partnerskap og kirkene har funnet en måte å leve med det på. Både kulturelt og tradisjonelt er det disse kirkene det vil være mest nærliggende å sammenligne oss med.

LØFTEBRUDDET

I tillegg til den teologiske argumentasjonen, har mange vært opptatt av at Siri Sunde brøt sitt løfte til meg om ikke å inngå partnerskap. Dette løftebruddet har jeg beklaget. Jeg mener at løfter som er gitt skal holdes. Det er en god moralsk standard. Men dette klare utgangspunkt kan i praksis bli mer komplisert. Et løfte avgitt for eksempel under tvang eller press, kan ikke uten videre ansees som forpliktende. Det samme gjelder for løfter som en vil kalle støtende, upassende og urimelige. I denne sammenheng må det være riktig å gjøre oppmerksom på at fagjurister er skeptiske til at det nevnte løftet i det hele tatt ble avkrevd, og at det kan diskuteres med hvilken rett jeg krevde et slikt løfte. I alle fall vil jeg mene at det omtalte løftebruddet ikke er hovedsaken. Jeg ønsker ikke å bruke det som påskudd for å slippe unna det som er sakens kjerne: om mennesker i homofilt partnerskap kan inneha alle slags stillinger i Den norske kirke.

DEN JURIDISKE SIDEN

Da Kirkemøtet traff sitt vedtak i -97 var som allerede nevnt de arbeidsrettslige sidene av vedtaket ikke avklaret. Det var imidlertid en forutsetning for vedtaket at disse sidene ble avklaret i etterkant. Dette har imidlertid ikke skjedd, og det er fortsatt uavklart hvilken rettslig status Kirkemøtets vedtak har. Den juridiske råd- og veiledning som jeg har fått går klart i retning av at Siri Sunde, hvis hun blir oppsagt, antagelig vil kunne vinne en rettsak om dette.

At Siri Sunde antagelig vil ha retten på sin side kan man konstatere enten med beklagelse eller med tilfredshet. Jeg for min del ser ingen grunn til å beklage at kirkelige ansatte har den samme arbeidsrettslige sikkerhet som andre arbeidstakere i dette land. Den arbeidsrettslige siden av saken kan ikke oppfattes som en utidig innblanding i indrekirkelige anliggender. Kirkelige organer har i de senere år fått en stadig viktigere rolle som arbeidsgivere. Hvis kirken i årene som kommer skal bli oppfattet som en seriøs og pålitelig arbeidsgiver, er det avgjørende at den i praksis viser at den ikke bare respekterer, men aktivt støtter de lover og regler som er vedtatt for å sikre arbeidstagerne gode arbeidsplasser.

Mot denne bakgrunn går jeg ut i fra at de fleste vil forstå at jeg finner jeg det høyst utilfredsstillende at jeg med mitt prinsipielle standpunkt skal være den som iverksetter en rettsak som

jeg teologisk sett ikke kan støtte og juridisk sett ikke tror på, med henblikk på oppsigelse av en prest jeg opplever som fullt ut kvalifisert til å gjøre en god jobb.

Ut fra mitt ønske om å respektere Kirkemøtets vedtak og med forståelse for dem som har et annet standpunkt enn meg, har jeg og vært fristet til å utsette saken enda noen år. Det ville imidlertid ikke være forsvarlig overfor Siri Sunde å la henne fortsatt gå permittert på ubestemt tid.

Dessuten har de menighetene som direkte berøres av saken også innstendig bedt om en snarlig avklaring. Det som blir avgjørende for meg, er altså at jeg må bruke min biskoppelige rett og ansvar slik at jeg selv kan stå inne for det, med min samvittighet som troende menneske.

KONKLUSJON

1. Ut fra det som er beskrevet, kan jeg ikke anbefale departementet å reise avskjedssak mot kapellan Siri Sunde. Jeg forutsetter derfor at hun fortsetter i sin stilling i Nordre Land i dag ved permisjonens utløp.

2. I tråd med intensjonene fra Kirkemøtet 1997, vil jeg anmode Kirke-Utdannings- og Forskningsdepartementet/eventuelt Justisdepartementet om å utrede hvordan kirkelig ansatte i homofile partnerskap er beskyttet av norsk lov og hvilken arbeidsrettslig status Kirkemøtets vedtak fra 1997 har.

- anmode både Kirkemøtet og Bispemøtet om å ta partnerskapsloven opp til ny vurdering.
- anmode både Kirkemøtet og Bispemøtet om å ta initiativ til at dialogen omkring homofili og kirke kommer i gang igjen og at det blir arbeidet aktivt for å integrere homofile medarbeidere på alle plan i Den norske kirke.
- anmode Bispemøtet om å vurdere skillet mellom vigslet og ikke-vigslet medarbeider i Den norske kirke.
- anmode Presteforeningen og øvrige fagforeninger samt Bispemøtet om å utarbeide kjøreregler for å ivareta både flertall og mindretallet i forholdet til synet på homofile ansatte i partnerskap. Disse kjørereglene kan det være naturlig å lage etter modell av de reglene som er etablert når det gjelder forholdet til kvinnelige prester.